

Sygn. akt III KK 505/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **S. B.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 grudnia 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 46/20, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt. II K 47/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

**nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt. II K 47/18, S. B. został uznany za winnego czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który to czyn wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 30 zł (pkt I). Ponadto Sąd Okręgowy orzekł wobec S. B. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. kwoty

189.448,46 zł (pkt II). S. B. został obciążony kosztami procesu w kwocie 780 zł tytułem opłaty oraz 4.763,24 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (pkt IV).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 46/20, zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do S. B. modyfikując opis czynu i jego kwalifikację prawną w związku z wartością mienia stanowiącego przedmiot przestępstwa, tj. uznał go za winnego czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł (pkt I.1.); w punkcie II orzekł wobec S. B. obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. kwoty 300 000 zł (pkt I.2.); uchylił punkt 4 dotyczący kosztów procesu (pkt I.4.) i zasądził od S. B. kwotę 17 008,84 zł, w tym tytułem opłaty 1200 zł (pkt II.1.).

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, w której sformułowano także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia. Obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w części:

„ a. w punkcie I przez wstrzymanie wykonania orzeczonej wobec S. B. kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności albowiem natychmiastowe jej wykonanie pociągnie dla skazanego zbyt ciężkie skutki,
b. w punkcie II przez wstrzymanie obowiązku naprawienia przez S. B. w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. kwoty 300 000,00 zł (trzysta tysięcy złotych),
c. w punkcie II - podpunkt 1 przez wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie zasądzonych na rzecz Skarbu Państwa od S. B. kosztów sądowych za obie instancje w kwocie 17 008,84 zł (siedemnaście tysięcy osiem złotych osiemdziesiąt cztery grosze), w tym tytułem opłaty 1200,00 zł (tysiąc dwieście złotych)”. Uzasadniając wniosek o wstrzymanie obrońca podniósł, że S. B. podaje, iż geneza jego kłopotów finansowych, a w następstwie dopuszczenie się przestępstwa, tkwi w jego uzależnieniu. Skazany cierpi na zaburzenie psychiczne, które polega na patologicznym uzależnieniu od hazardu. Ma on świadomość

konieczności odbycia kary orzeczonej przez Sąd, jednak obecnie umieszczenie go w Zakładzie Karnym pociągnęłoby dla jego zdrowia negatywne konsekwencje i spowodowało poważne niebezpieczeństwo. Zdaniem obrońcy obecny stan zdrowia psychicznego skazanego uniemożliwia wykonywanie kary pozbawienia wolności. Do kasacji załączono dokumentację medyczną, poświadczającą leczenie ambulatoryjne, farmakologiczne oraz hospitalizację skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W treści przepisu art. 532 § 1 k.p.k. nie wskazano przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku. Jednak w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Zastosowanie tej instytucji możliwe jest przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Regułą jest bowiem wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Argumentacja obrońcy w zakresie uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku koncentruje się wokół sytuacji zdrowotnej skazanego. Podniesione okoliczności mogą rzutować na skorzystanie przez skazanego z jednej z instytucji prawa karnego wykonawczego, ale nie na wstrzymanie wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Nie są podstawą do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku okoliczności, które stanowią

zwyczajne, typowe dolegliwości związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności. Natomiast zły stan zdrowia psychicznego skazanego może być podstawą odroczenia wykonania kary albo uzyskania przerwy w jej odbywaniu (por. art. 150 § 1 k.k.w. oraz art. 153 § 1 k.k.w.; zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2021 r., V KK 59/21).

Mając na względzie powyższe ogólne reguły rządzące wstrzymaniem wykonania wyroku, po zapoznaniu się z kasacją obrońcy skazanego S. B., jak również aktami sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[as]